

Ob dnevu republike

Najhujša morija vseh časov je bila na svojem višku, ko so predstavniki narodov in narodnosti iz vse Jugoslavije prišli 26. novembra 1942 v Bihač z namenom, da ustanove telo, ki bi povezovalo vse antifašistične sile v državi. Ustanovili so AVNOJ in načrtovali ljudsko oblast vse do ljudskih odborov v posameznih krajih. Takrat navzoči delegati so torej postavili temelje državnih organov v deželi, ki se je borila za svojo osvoboditev.

Temu je sledilo drugo zasedanje AVNOJA v Jajcu. Voljeni predstavniki vseh naših narodov in narodnosti, bilo jih je 142, so zasedali 29. in 30. novembra 1943. Sprejeli so resolucijo, v kateri poudarjajo uspehe NOB, jasno izražajo stališče do takratne vlade v izgnanstvu in ocenjujejo početje kralja Petra II. kot izdajstvo, tako tudi delovanje Draže Mihajlovića.

Prav zgodovinski sklep pa je, da se oblikuje nova država kot demokratična federativna Jugoslavija, kjer bodo vsi narodi in narodnosti enakopravni.

Zato imenujemo 29. november 1943 kot dan rojstva nove Jugoslavije. AVNOJ je postal vrhovno zakonodajno in izvršilno telo.

Zgodovinsko pomemben je sklep, da postane vrhovni poveljnik partizanske vojne tovariš Tito, maršal Jugoslavije. Sklenili so tudi priključitev Slovenskega Primorja, Istre, Reke, Zadra in nekaterih jadranskih otokov v novo državo. Delovanje AVNOJA so priznali zahodni zavezniki že decembra 1943, medtem ko je to storila Sovjetska zveza januarja 1944. AVNOJ je opravljal svoje

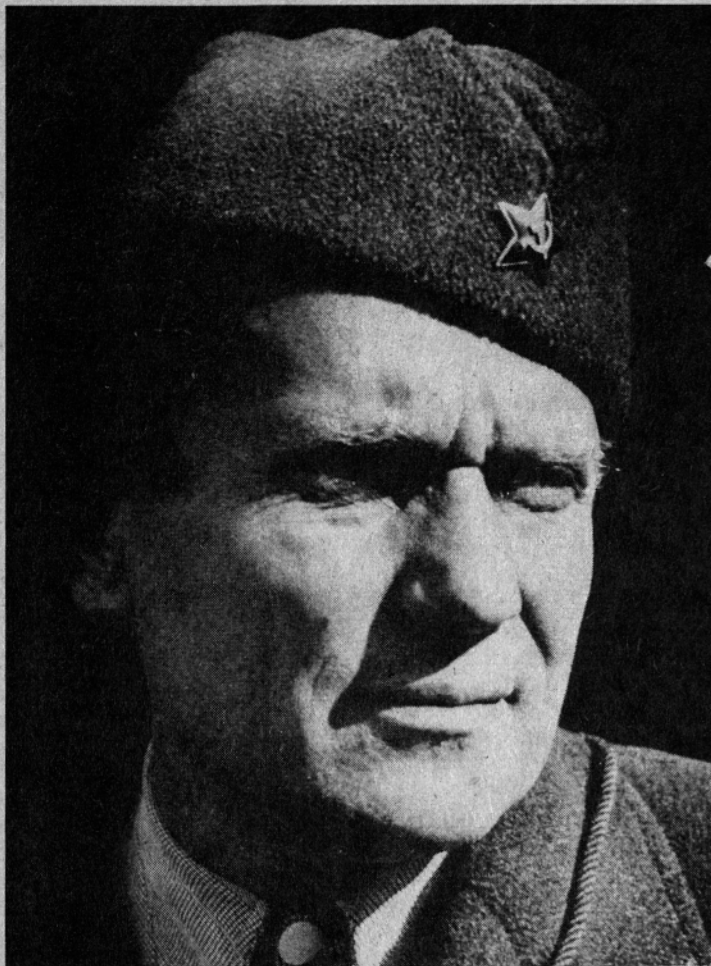
funkcije vse do izvolitve ustavodajne skupščine Jugoslavije in je tretjič zasedal v Beogradu 7. do 10. avgusta 1945.

Kako nadvse pomembni so bili sklepi drugega zasedanja AVNOJA popričujejo poznejši dogodki. Jugoslavija je bila osvobodjena predvsem z lastnimi silami in imela je svojo narodno oblast že v času, ko je sovražnik izvajal najhujšo strahovlado, ki jo zgodovina pomni.

Narodi niso bili brez vodstva, še več, vse ljudstvo je dobro vedelo, da jim prav Osvobodilna fronta prinaša resnično socialno in politično svobodo.

Letošnje slavnostno obeležje je toliko pomembnejše, saj se s ponosom spominjamo tudi Titovih jubilejev. Z njegovo osebnostjo je neločljivo povezana usoda naših narodov in narodnosti ter politični socialni boj našega ljudstva. V vseh nas je resnična želja, da bi tovariš Tito še dolgo vodil našo revolucijo, saj vemo, da nas čakajo še velike naloge. Bratstvo in enotnost naših narodov in narodnosti je bila skovana v hudih časih bojev za osvoboditev, zato mora ta vez ostati kot svetlo vodilo skozi vse čase v našem družbenem življenju.

Delovni ljudje Jugoslavije praznujejo Dan republike v prepričanju, da bo načrtovan razvoj samoupravnih hotenj dosegel svoj namen prav v tem, da postane volja delovnega človeka podlaga družbenega in političnega življenja v naši socialistični, samoupravni Jugoslaviji. Vse to pa pomeni tudi uresničevanje tistih načel, ki jih je postavil AVNOJ 1943 leta.

Tito, leta 1942

Skupščina občine in družbenopolitične organizacije občine Mozirje

čestitajo vsem delovnim ljudem in občanom ob dnevu republike

Na II. zasedanju AVNOJ, 29. novembra 1943

Maršal Tito podpisuje akt o razglasitvi Federativne ljudske republike Jugoslavije

Novo planinsko zatočišče

Planinska društva v Gornji Savinjski dolini so se v letošnjem letu s svojo dejavnostjo še zlasti izkazala. Poleg ostalih nalog in akcij so predvsem veliko postorila na področju izgradnje novih postojank in obnove starih. Izjemen uspeh planincev iz Luč pri izgradnji lani pogorele postojanke na Loki pod Raduho je več ali manj znan. Poleg njih so se izkazali še Gornjegrajci, ki so v celoti obnovili svoj dom na Menini planini in Mozirjani, ki so v Savinjskem gaju postavili planinsko kočjo, s katero bodo v prihodnje še uspešneje predstavljali svojo pestro dejavnost. Tokrat bomo namenili nekaj vrstic ljubenskimi planincem in njihovemu delu, v prihodnjih številkah pa bomo pisali več o delu in problemih ostalih planinskih društev v dolini.

Na Ljubnem so se namreč v lanskem letu odločili, da na Travniku, na sredi transverzalne poti med Smrekovcem in Raduho, postavijo prepotrebno

zatočišče. Takoj po tej odločitvi so z delom tudi pričeli. V letu 1976 so posekali, spravili in obdelali potreben les. Pri tem so opravili 525 udarniških ur in

telesnokulturna skupnost, ki jim je za gradnjo in redno dejavnost namenila 20.000 dinarjev.

Danes bivak že stoji, manjka

Majhna zamenjava. Tokrat posnetek sadov izjemnih naporov lučkih planincev, prihodnjic več besed o njih in slika laže dostopnega bivaka na Travniku.

porabili svojih skromnih 9.000 dinarjev. V letošnjem letu jim je, priskočila na pomoč temeljna

le še notranja oprema, na kar pa bo treba počakati do pomladi. Za nošnjo vsega potrebnega

materiala na gradbišče in za gradnjo samo so letos „namenili“ kar 1180 udarniških ur in vsa razpoložljiva sredstva tudi skoraj v celoti porabili. Omeniti velja, da je pri vseh delih sodeloval le manjši del najbolj zagnanih ljubiteljev gora in da so nekateri za to porabili večino prostega časa.

Vsekakor se je pri tem najbolj izkazal in žrtvoval sam predsednik društva, Alojz Mikek, ki se je udeležil kar 23 delovnih akcij in jih večinoma tudi organiziral.

Zaradi vsega tega so na Ljubnem seveda nekoliko zamenjali ostalo dejavnost, zlasti predavanja in delo z mladino, vendar bodo vse nadoknadili v naslednjih mesecih, ko je pravzaprav tudi najprimernejši čas za to. Program za vzgojo najmlajših na osnovni šoli, teh je več kot 50, bodo uresničili v zimskih mesecih in teoretično znanje spomladi in poleti tudi praktično utrdili, planincem in ostalim krajanom Ljubnega pa se vsak mesec obeta še zanimivo predavanje. Za ostalo delo bodo bolj poskrbeli v prihodnjem letu, ko bodo končali z gradnjo bivaka.

Zlati jubilej

CIGALETOVA

V torek, 8. novembra sta slavila zlato poroko zakonca TEREZIJA in FRANC CIGALE iz Nazarij, v soboto pa sta se jima pridružila še MARIJA in FRANC VERTAČNIK z Dobrovelj.

Pol stoletja je minilo od njihove poroke, 50 let, ki so povezala pomlad z jesenjo njihovega življenja, pet desetletij naporov, skrbi in težav, veselja, radosti in žalosti, vznemirjenj, omahovanj in poguma, kar vse je s seboj prinašalo in odnašalo življenje. Z obojestranskim razumevanjem, spoštovanjem in prijateljstvom so zakonci drug drugemu lajšali gorje, prebrodili vse težave in si ustvarili trajno sožitje. Posamezni pomembni dohodki so njihovo vez še zlasti utrdili. Iskrenega tovarištva in sodelovanja je namreč zahtevala predvsem vzgoja otrok in boj za življenski obstoj.

Vsi njuni načrti in ves trud z njimi so se razblinili leta 1941. Vojna jima ni prizanesla. Preživela sta jo po

Franc CIGALE se je rodil 16. 12. 1898 v Potoku in se pri očetu izučil čevljarstva obrti. Rano mladost je preživel v raznih službah izven domačega kraja, že kot sedemnajstletni fant pa je moral odkorakati na bojna polja prve svetovne vojne in bil pozneje tudi borec za severno mejo. Iz vojne se je vrnil po petih letih.

Terezija CIGALE, rojena REPENŠEK, se je kot hči gostilničarja in posestnika rodila 20. 8. 1898 v Nizki vasi. V družini je bilo dvanajst otrok in ko so starši leta 1913 odšli v Ameriko je skrb za mlajše obležala na ramenih starejših Terezije in Marije. Starši so se leta 1920 vrnili in razmere so se izboljšale.

Na skupno pot sta stopila 8. novembra 1927 na Rečici ob Savinji in takoj nato odšla v Bosno kjer je mož dobil službo. Tam sta živela 14 let v skrbi za otroka in v varčevanju za boljši jutri. taboriščih. V toju za svoje in

za življenje otrok sta si nakopala bolezen, ki se je nikoli nista otresla. V letih po vojni sta si s trdim odrekanjem zgradila dom, vztrajno kljubovala boleznim in dočakala zlati jubilej.

Iskrene čestitke in zdravja kolikor se da!

VERTAČNIKOVA

Franc VERTAČNIK je bil rojen 28. 2. 1894 v kmečki družini. Kot kmečki sin je moral doma trdno delati vse do prve svetovne vojne. Bil je vpoklican in štiri leta je okušal vse strahote vojne ter bil dvakrat ranjen. Po končani vojni se je kot zaveden Slovenec udeležil bojev za severno mejo. Poročil se je leta 1927 in se zaposlil na žagi v Nazarjah kjer je delal vse do druge vojne. Takrat je bil poklican na orožne vaje. Tam so ga zajeli okupatorji in poslali v ujetništvo. Kasneje se je zopet zaposlil na žagi v Nazarjah in tam tudi dočakal zasluženno upokojitve.

Marija VERTAČNIK, rojena PUNČOH, se je rodila 23. 1. 1900 in tudi ona v kmečki družini. Že v rani mladosti je izgubila mamo in se je morala zato sama

preživljati s služenjem po raznih kmetijah. Kasneje je prevzela kmetijo in na njej vseskozi delala. Po poroki sta gospodarila oba z možem. Občutila je vso grenkobo takratnih razmer, vendar pred težkim življenjem ni nikoli klonila.

Na skupno življensko pot sta Vertačnikova stopila na Brezju nad Mozirjem 8. 11. 1927. V zakonu se jima je rodila šest hčera, Skrb za hčerke in njihova vzgoja sta njen zakon še posebej utrdila in danes sta lahko ponosna na prehojeno življensko pot, na svoje delo in življenje.

Tudi njima iskrene čestitke in obilo zdravja!

Zvezno priznanje Mozirskim veterinarjem

Dejstvo, da daje 240.000 govejih plemenic v Sloveniji vsako leto le okoli 180.000 telet nam pove, da proizvodna zmogljivost v govedoreji še ni dokončno izkoriščena. To pomeni, da je vsako leto 28 odstotkov plemenic brez teleta. Po statističnih podatkih naših osemenjevalnih središč osemenjujejo pravočasno, 3 mesece po porodu, samo 63 odstotkov plemenic. Le od teh lahko pričakujemo teleta ob letu. To pa pomeni za vsakega posameznega rejca občutno gospodarsko škodo in marsikje postane govedoreja nerentabilna, zato se zmanjšuje število govedi, posebno v nekaterih predelih Slovenije.

Tudi v Gornji Savinjski dolini je bilo podobno stanje. Strokovnjaki veterinarske postaje v Mozirju so uvedli osemenjevanje že pred 24 leti. Prav kmalu so spoznali, da je potrebno v borbi za intenzivno zrejo, zlasti pri živalih z visoko mlečnostjo kjer so motnje v plodnosti pogostejše uvesti poseben način dela. Že leta 1971 so skupaj s strokovnjaki veterinarskega zavoda Slovenije analizirali stanje plodnosti v občini. Ugotovili so, da spolnih okužb, ki so svoječasnno – pred uvedbo osemenjevanja – zmanjševale plodnost in s tem rentabilnost v govedoreji, ni več. Številne plodnostne motnje pa nastajajo zaradi obolenj rodil po porodu, predvsem pa zaradi takomenovanih funkcionalnih plodnostnih motenj, ki se kažejo v nerednem delovanju jajčnikov, ko pogosto gonjenje tudi

izostane ali pa se časovno zavleče. Posledice so številne pregonitve in dolga doba med dvema telitvama. Te motnje nastanejo zaradi neustrezne prehrane iz zreje. Da bi ugotovili stanje plodnosti v občini, so klinično pregledali določeno število plemenic, opravili so biokemične preiskave krvnega seruma na osebnost celokupnih beljakovin, kalcija, fosfora, karotinov in vitamina A. Istočasno so pregledali tudi iztrebke na zajedavce in opravili preiskavo vzorca sena, otave in silaže. Na osnovi opravljenih preiskav so predlagali ustrezne rešitve in sistematično delo v hlevih, kjer so se motnje pojavljale.

Rezultati navedenih ukrepov so bili kmalu vidni. Število govedi se odslej v občini stalno dviguje: od 5828 v letu 1971 do 7320 v letu 1976. Tudi mlečnost je močno porasla, kar so pokazale živinorejske razstave:

Leto razstave	Poprečna mlečnost razstavljenih krav	
	Mlečnost v litrih	prvo nagr. krav v litrih
1959	3309	3907
1964	3673	4578
1971	4218	6224
1976	5200	8319

Kljub temu, da se je mlečnost v občini dvignila, so rezultati osemenjevanja zavidni, kar je razvidno iz naslednje tabele:

Leto	Odstotek brejosti po prvi osemenitvi	Poraba semena na eno plemen.
1971	64,5 %	2,2
1973	72,1 %	1,37
1974	77,76 %	1,45
1975	74,50 %	1,40
1976	72,24 %	1,38

Uspešnost osemenitve se je v primerjavi z letom 1974 zmanjšala leta 1976 od 77,76 % na 72,24 % zaradi številnih plodnostnih motenj, ki se pojavljajo pogosteje pri večji mlečni proizvodnji. Odstotek uspešnosti osemenjevanja pa je vseeno večji od slovenskega poprečja, ki je 65 %.

Na področju Gornje Savinjske doline osemenjujejo in

opravljajo službo reprodukcije štirje veterinarji. Težnja te službe je, da kljub težkemu hribovitemu terenu osemenjujejo čimveč na domu rejcev in pri tem uporabljajo načrtno delo v reprodukciji, ki so ga na tem področju uvedli. Razumljivo je, da rejci vedno bolj uporabljajo osemenjevanje: v letu 1971 je bilo osemenjenih 2306, plemenic v letu 1976 pa 3285 živali.

Zaradi tako vidnih uspehov v razmnoževanju govedi je prejela Veterinarska postaja v Mozirju na II. jugoslovanskem kongresu za reprodukcijo domačih živali v Portorožu posebno priznanje z diplomom in plaketo.

prof. dr. IVO MOVER,
Veterinarski oddelek
Biotehnične fakultete
v Ljubljani

Borci in mladina

Člani krajevne organizacije ZB NOV Mozirje so imeli svojo redno volilno skupščino 30. oktobra. Skrbno pripravljeno in vsebinsko bogato poročilo je prebral Vlado Košir. Dejstvo je, da so borci v mozirski krajevni skupnosti zelo aktivni. Vključeni so v vse akcije KS, aktivno delajo v družbenopolitičnih in družbenih organizacijah ter društvih. Pri svojem delu so povsod zelo cenjeni, k čemer v največji meri pripomorejo njihove bogate izkušnje.

Nad vse uspešno sodelujejo že vrsto let z borci mariborske Elektrokovine. Po vrsti let obiskov so te obiske v zadnjem času obogatili s sodelovanjem

mladih. Ob vsakem srečanju se borci in mladi pomerijo v streljanju, šahu, odbojki in namiznem tenisu.

Običajen je tudi vsakoletni izlet, ki so ga letos nadomestili s srečanjem vseh borcev na občinskem strelišču. Tudi takšna srečanja imajo svoje nesporne prednosti, letošnjega pa so popestrili še s tekmovalenjem v streljanju z malokalibrsko puško, na katerega so povabili tudi mladino in strelce.

Na konferenci so izvolili novo vodstvo, določili smernice in si zadali naloge za prihodnje obdobje.

F. OMLADIČ

V prihodnje več prakse

Po programu za družbenopolitično in ekonomsko usposabljanje v občini Mozirje je bil 11. in 12. novembra v Gornjem gradu dvodnevni seminar za vodstvene in vodilne delavce v OZD in TOZD. Kot predavatelji so se na seminarju zvrstili Dušan Šinigoj, Tone Šeliga in Rudi Peperko, ki so svoja predavanja povezali z dosedanjimi izkušnjami in bodočimi nalogami. Poseben poudarek so dali spremembam v delegatskem sistemu, združenemu delu, krajevni skupnosti in vsebinski usmeritvi samoupravnih interesnih skupnosti. Druge-

ga dne seminarja so pregledali in ocenili delo kluba samoupravljalcev in obravnavali poročilo o delu in nalogah delavske univerze Mozirje.

Udeležba in na koncu izpolnjena anketa sta pokazali, da sta zanimanje in interes za takšne in podobne seminarje dovolj velika. Udeleženci so izrazili tudi željo po enodnevnih seminarjih in po takšnih predavateljih, ki bi teorijo čim bolj povezali s prakso. Izoblikovalo se je tudi mnenje, da bi podobne seminarje veljalo pripraviti tudi v okviru organizacije združenega dela.

Na ocenjevanje čakajo nekatere spokojno, druge pa dokaj nepotrpežljivo

Sončne in senčne strani turizma

Laskavo zveni, če nam rečejo, da smo turistično privlačna dežela. Veselimo se obiskov tujih in domačih gostov. Veliko govorimo o turizmu nasploh in o kmečkem turizmu. Do sem so sončne strani, senčne pa so zaskrbljujoče in obsežne. O enih in drugih želimo spregovoriti, na splošno in za našo dolino posebej.

Imeti moramo predstavo, kaj turizem kot gospodarska panoga pomeni v državi, da lahko prav dojamemo, v čem je bistvo vse izražene skrbi za razvoj te zvrsti ustvarjanja narodnega dohodka pri nas. Za Jugoslavijo velja, da ji prinaša turizem 1,2 milijardi dolarjev letno. Torej ga smatramo za prioriteto gospodarsko področje. Enako velja tudi za Slovenijo, saj prihaja v Jugoslavijo prav preko slovenskih mejnih prehodov več kot 80 odstotkov turistov. Res so pretežno prehočni, vendar vseeno — ali res ne znamo od njih zvabiti kakšnega dolarja ali marke več? Postavlja se vprašanje kaj je vzrok temu, da hitijo ti tujci skozi našo republiko ne da bi kaj prida trošili? Verjetno je odgovor preprosto — ni mikavnih ponudb, ne v gostinstvu in ne v drugih različnih turističnih objektih. Pribito je, da smo prav Slovenci dobri gostinci, na visoki strokovni ravni, torej je verjetno in v veliki meri kriv odnos do gosta, ali pa ob glavnih poteh ni dovolj dobrih objektov. Kakorkoli že, najvidnejši predstavniki, tako strokovnih kot oblastvenih teles izjavljajo, da je naša ponudba na trgu neenotna, neorganizirana in pomanjkljiva. Ni tedaj slučajna trditev naših predstavništva v tujini, da je prav iz Slovenije na voljo najmanj informativnega gradiva!

Tole pravi podsekretar v sekretariatu za industrijo, Rado Lipičar, o vprašanju turizma v Sloveniji: „V Sloveniji smo resno zaskrbljeni zaradi nazadovanja inozemskega turizma. Zato ni opravičil... Naša slabost je v neprimerni poslovni organiziranosti. O njej govorimo že najmanj tri leta, toda zdi se, da nekateri zanjo nočejo nič slišati. Želijo ostati pri starem. Naša čudovita razdrobljenost je glavni razlog, da zaostajamo, da izgubljam tuje...“ Govorimo v glavnem o tujcih, ki nam pomagajo ustvarjati boljšo devizno bilanco, vendar ne gre prezreti domačega turista, ki pa

tudi ni več zadovoljen z vsakršno postrežbo in ponudbo. Idealno bi bilo razmerje 50 : 50 med domačimi in tujimi turisti, pa žal tega že zdavnaj ni več. Vsi torej vemo, kje tiči zajec, vendar še nismo oblikovali enotne in celovite ponudbe na turističnih področjih. Ali bomo uspeli s poslovnimi skupnostmi, ki naj bi povezovale in usmerjale turizem v bodoče?

Zelo podobne ugotovitve bi lahko zapisali za naše turistično območje. Seveda so nekatere stvari še bolj kritične. Število sob pri zasebnikih iz leta v leto upada, gostinstvo ne sledi v celoti potrebam sodobne ponudbe. Konkretno v Logarski dolini ni organizirane turistične ponudbe, dasiravno prav ta dolina pomeni največjo privlačnost celotne Gornje Savinjske doline. Torej ni resnica, kot je bilo svojčas zatrjevano, da bo sodobna cestna povezava pripeljala v ta biser slovenske zemlje veliko turistov, če pomislimo, da bo v zimskem času odprt le dom (Izletnik) in to v okrnjeni personalni zasedbi. Prav groteskno učinkuje vsako zatrjevanje, če sta resnica in stvarnost povsem drugačni. Kaj bodo rekli turisti, ki morda pozimi radi zahajajo v te kraje? Seveda bo takoj kdo od prizadetih odgovoril, da je posredi ekonomika! Jasno je, da je rentabilnost nekega objekta odvisna od delovnih učinkov. Kaj pa smo storili, da bi bili učinki večji? Verjetno ne zadošča zgolj ugotovitev, da pač posel ne gre, temveč je treba poiskati vzroke zato. Smo jih? Menda je osnovna naloga v pravilih igre — uspeti z domiselnostjo in zagna-

nostjo. Kaj nam potem v občini še ostane od optimizma, če pomislimo na težave z Goltmi, dodamo temu še stanje v Logarski dolini, pa morda še zaostalost v opremiti turističnih objektov in sob po dolini. Vsekakor bo treba hitrih ukrepov in enotne poti, da ne bo prepozno. Že znani primeri nas uče, da je lahko nekaj pokvariti, da pa je nadvse težko popraviti zapravljen poslovni ugled.

Da bi bralcem lahko podali izčrpnjšo sliko razmer v turizmu naše doline, smo povprašali turistične delavce in občane v posameznih krajih za mnenje. Preberite ta mnenja še vi.

VLADO MIKLAVC, MOZIRJE:

Pogoj za rešitev našega turizma je odpiranje navzven in povezovanje z močnejšimi partnerji, saj sami nimamo dovolj sredstev, da bi vspostavili takšno stanje v turistični ponudbi, ki jo današnji gost zahteva in želi.

Tu mislim tudi na povezovanje s trgovino, ki bi se prav tako morala odpirati navzven; vemo namreč, da je moderna trgovina eden od pogojev za zadovoljevanje tujcev, ki prihajajo k nam na oddih. Menim, da turistična zveza v občini ni dovolj storila za usmerjanje te dejavnosti. In občinski vrh bi se moral odločneje vključiti v napore za ureditev razmer na tem področju gospodarstva. Vemo, da naša ponudba ni dovolj koordinirana, tako mi pride na misel skupna recepcija o kateri že dolgo govorimo, pa je doslej ostalo le pri besedah. Posledice so hude. Naj kot primer navedem Logarsko dolino. Moderna cesta povezuva tja nas je našla povsem nepripravljene. Razpoložljive kapacitete v Logarski dolini so v slabšem stanju kot kdajkoli prej. Tu mislim tako na kvaliteto uslug kot na zmogljivosti. Že sedaj izražam bojazen, da nas bo sodobna cestna povezava čez Črničev naša povsem nepripravljene, dasiravno si od tega lahko obetamo velik priliv turistov iz območja Ljubljane, ki ob dejstvu, da je Gorenjska prenapolnjena, komaj čakajo na boljšo cesto v našo dolino. Leta nazaj se pogovarjamo o enotnem vodiču, ki naj bi prikazal dolino kot enovit turistični prostor in ga kot takega predstavil navzven. Verjetno bo sedaj prišlo do realizacije, saj se takšna publikacija pripravlja.“

INŽ. JOŽE KUMER, MOZIRJE:

„V srednjeročnem planu razvoja občine se zahteva poenotenje turističnega nastopa navzven in povezovanje s širšim zaledjem. Prav to zahteva tudi resolucija za leto 1977. Res je, da smo na področju kmečkega turizma uredili sodobne turistične objekte, vendar se bojim, da se lahko ta zvrst turizma izrodi in najde pot v povsem neželjene smeri. Turizem na kmetijah ima povsem določen namen in zahteva tudi posebno obravnavo v javnosti. Ne gre, da se nam te zmogljivosti, ki smo jih podpirali in jih nameravamo še okrepiti, sprevržejo v „vaške gostilne“. Tisti gost, ki zavestno poišče kmetijo za oddih tudi pričakuje, da bo tam našel domačnost in primeren mir, sicer bi si za svoj denar poiskal hotelske usluge. Menim, da je treba z ustreznim občinskim predpisom stvar postaviti na pravo pot, zlasti tam, kjer to še ni. Gre bolj za posamezne primere! Seveda bi morala čimprej zaživeti dobra skupna recepcija, ki bi organizirano vodila in usklajevala ponudbo in povpraševanje.“

MARIJA BREZOVŠEK, POSPEŠEVALKA KMEČKEGA TURIZMA PRI ZKZ MOZIRJE:

„V zadrugi postavljamo nekatere pogoje kmetom, ki se želijo baviti s turizmom. Tako mora biti kmetija tržno usmerjena, ustrezno mehanizirana in ležati mora v turistično zanimivi okolici. Seveda gledamo na to, da je tudi družina sposobna voditi takšen posel. Ogledamo si prostorske razmere in njih primerenost za sprejem turistov. Gre za preusmerjene kmetije, ki jih imamo pri nas, mimogrede povedano, okoli 300. Z nudenjem uslug gostom na kmetijah smo pričeli leta 1972 in imamo sedaj takšnih 12 kmetij, v izgradnji pa naslednjih 38. Trenutno lahko ponudimo 123 postelj, leta 1980 pa jih načrtujemo 580. Kreditiramo samo v nekaterih primerih, sicer pa urejajo kmetje po naših nasvetih turistične zmogljivosti sami. Zadruga pripravlja izobraževalne tečaje za to dejavnost in tudi sicer skrbi za ohranjanje izvirnosti naših kmetij in njih izgleda.“

MARIJA ŠTIGLIC, NAZARJE:

„Svetovala bi našim gostincem več čistoče in sploh higijene. Dalje mislim, da je velika mikavnost turistične ponudbe prav v domačnosti in tako tudi v domačih specialitetah. Današnji gost je zahteven, pa seveda vesel pozornosti, ki jo izkazujemo do njega prav vsi, ne samo osebje gostinskih obratov. Kot pomembno smatram tudi organiziran, skupen nastop v konkurenci za tujski promet.“

MILAN IRMANČNIK, REČICA:

Na vprašanje, zakaj ni več turističnih prizadevanj v kraju, je poudaril, da je Rečica miren in tih kraj, le da najbrž ni prave osebe, ki bi zdravila prebivalstvo k turistični dejavnosti.

„Pogoji so, zanimanje pa kažejo zaenkrat samo kmetje, saj se tod razvija kmečki turizem. Res je, da tudi v preteklosti tod turizem ni bil razvit, samo tako mrtvo, kot je sedaj, na Rečici ni bilo nikdar prej.“

Gostinski obrat družbenega sektorja, pa tudi zasebna gostilna v kraju, ne sledita potrebam današnjega časa. Na pobudo krajanov je bila zgrajena cesta, ki naj bi povezala Rečico v Žekovcem; ta zveza bi morda doprinesla v bodoče k razvoju turizma tudi v kraju. No, pa saj še organizacije nimamo, ki bi delala v dobro turizma in za njegov razvoj. Tu bi lahko že bili dali.

Turistu na Rečici ne bi bilo dolgčas, saj je okolica lepa, kraj pa skriva v sebi tudi kulturne iz zgodovinske zanimivosti. Razen tega pe je kulturna dejavnost v kraju zelo razvita.“

tole vse res . . .

spših primerov obnavljanja kmetij v njihovem slogu

ka res obsojena na takšnote samevanje?

jegovu kraljestvo se splača podati

STANKO MIKLAVC, LJUBNO:

„Menim, da naša občinska zveza doslej ni odigrala usmerjevalca razvoja turizma. Nismo navezali stikov s svetom in ustrezno približali naših lepote povpraševanju. Dolino je treba širše odpreti. Ljudje morajo v domovini in tujini več vedeti o nas. V kraju organizacije dobro sodelujejo med seboj in družbeno rešujejo razne težave, vendar najbolj perečih sami ne zmorejo. Vse preveč ostajamo na stališču, da je turizem le izdajanje sob in ne vsestransko vprašanje kraja in doline. Menim, da bi se moralo naše turistično društvo pomladiti. Žal ne sodelujejo gostinci s turističnim društvom do te mere, ki bi bila potrebna za poenotenje nastopa napram tujcu – gostu. Vse preveč delamo vsak zase. Pri nas je problem prehrane gostov. Pomanjkljiva je postrežba v družbenem sektorju gostinstva. Gostje sami nam pravijo, da manjka povezave. Predvsem bi pa želeli, da se očuvajo naravne lepote kraja in okolice, kar pa žal še ne znamo dovolj dobro izkoristiti pri prodaji naših zmogljivosti.“

LENKA KRALJ, LJUBNO:

„Če bi bila turist, ne bi obiskala doline prav zaradi gostinskih uslug. Te so daleč pod ravni, ki se v današnjem času zahteva. Res je, da se trudimo turista privabiti. Krajevna skupnost se skupno s turističnimi delavci trudi urediti sprehajalne steze in objekte za tujski promet. Seveda smo v tem omejeni, saj smo navezani na lastne moči. Šola vzgaja mladino v negi čistoče kraja in okolice in v pravilnem odnosu do gostov. Zavedamo se, da mladina mora biti vzgojena v duhu spoštovanja in sodelovanja v tujskem prometu. Še vedno je naša želja, da bi v Vrčju uredili turistični objekt, ki bi lahko služil več namenom, pa tudi gostinskemu med sezono. Žal ni dovolj ljudi, ki bi se potrudili in z delom pripomogli k razvoju kraja v tem smislu. Starejši odstopajo, nam je žal za njihovim plodnim sodelovanjem. Premalo je povezovanja v sami dolini in premalo prizadevanj s strani občine. Prav vsi bi morali sodelovati, če želimo, da bo dolina nekoč res turistično urejena.“

MARIJA PRODNIK, ROGOVILEC:

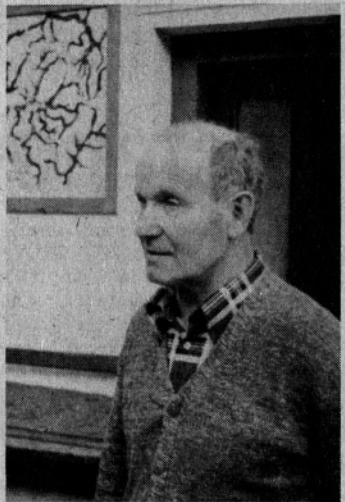
„Menim, da je premalo reklame, če pomislim, kako imajo to urejeno drugod v domovini in po svetu. Nimamo skupne ponudbe in sploh premalo enotno nastopamo, da bi lahko želi več uspehov. V naši hiši dobivamo goste sami, vendar se tudi naše zmogljivosti manjšajo zaradi dotrajnosti depandanse. Res bi bilo treba več storiti za enoten nastop navzven, saj še celo pri nas, ki smo majhni, v sezoni ni dovolj zasedeno. Nič ne storimo zato, da bi bila sezona daljša. To je zelo pomembno v nekaterih krajih, ki niso odrezani od sveta. Pa saj v Logarski dolini tudi ne storimo dovolj, da bi zvalili tja več in stalnih gostov. Res bi se z dobro povezavo med vsemi turističnimi objekti in delavci v občini dalo marsikaj doseči. Pa še to – zakaj ne skrbimo za uveljavljanje domačih specialitet, ki bi marsikoga privabile k nam, saj vemo, da so glede tega drugod zelo uspešni.“

VALENTIN VIDER, SOLČAVA:

„Gostinci premalo sodelujejo pri uveljavljanju turizma, seveda pa tudi z nami pri turističnem društvu. Čakajo, da jim pripeljemo goste, potem pa te slabo postrežejo, saj so usluge na našem koncu v marsičem slabe. Nimamo jim kaj prida ponuditi, razen lepote narave, kar pa seveda ni dovolj. Pri nas trdimo, da je premalo gostinskih kapacitet. Sezona je prekratka. Kmečki turizem zaradi pomanjkanja ljudi na kmetijah pri nas le slabo napreduje. Mi si pomagamo, razmnožimo si informativni material kar na ciklostil, pa pri tem vemo, da bi morali drugače, bolj dostojno predstaviti naš edinstveno lep predel.“

EMICA SELIŠNIK, LUČE:

„Delam že dalj časa v turističnem društvu in se sama ukvarjam s turističnimi uslugami. Vidim, da je premalo propagande za dolino, kar

Tudi Valentin Vider je bil naš sogovornik

je seveda lahko v perspektivi usodno, če upoštevamo dejavnosti v drugih predelih naše domovine. Društva zato nimajo sredstev, v občinskem merilu pa ni bilo dovolj storjenega, da bi se dobili na isti valovni dolžini. Lahko iz izkušnjem povem, da je samo en sam članek v Areni prinesel veliko zanimanje za naš kraj. Kaj ko bi tega bilo več. Sama sem se morala povezati zaradi garancije z Globturom, ker Izletnik Luč pač nima v planu. Naša zveza ima premalo vpliva na dogajanja in ukrepanja v dolini, pa bi bilo prav, da bi bila povezovalka vseh turističnih naporov. V tukajšnji gostilni družbenega sektorja se zvečer ne dobi hrane, kar je zgrešeno. Manjka namreč ravno tega, občina pa daje premalo poudarka prehranbenemu gostinstvu. Seveda bo naloga nas vseh, da si prizadevamo turiste zvaliti v naše kraje tudi pozimi in tako podaljšati sezono. Urejam sodobne gostinske prostore, za kar je naredil načrte inž. Spinčič iz Ljubljane. Računam pa tudi na goste iz drugih nočišč. Težave imamo s preskrbo, saj je predvsem z mesom hudo, pa tudi sicer oskrba šepa.“

IVAN POLIČNIK, GORNJI GRAD:

„Čutimo pomanjkanje sodelovanja v cilju enotnega nastopa

napram agencijam in sploh navzven. Morali bi upoštevati tudi potrebe individualne turistične dejavnosti in ne samo kmečkega turizma. To zaradi tega, ker število sob stalno pada, kar je posledica pomanjkanja sredstev za posodobitev kapacitet. Posebno boleče je, da gostinstvo premalo sodeluje s turističnim društvom. Ne najdemo se tudi v občinskem merilu. Menim, da je kontrola nočitev s strani občinskega organa zelo pomanjkljiva, ali pa je sploh ni. To otežkoča naše delo in ustvarja nered. Gostje se često pritožujejo čez gostinske storitve. Razen lepih sprehodov pa nimamo kaj nuditi gostom, ki prihajajo k nam. Manjka ustreznih objektov kjer bi gost lahko našel zabavo.“

Zaprosili smo tudi predsednika izvršnega odbora občinske turistične zveze, Ivana Zupana, da pove svoje misli o vsem, kar je bilo slišati glede turizma v Gornji Savinjski dolini:

„Turistična društva bi morala več storiti za svoje člane, tako bi bila tudi pripravljeno občanom za sodelovanje večja. Že vrsto let poudarjamo kritično stanje v turizmu doline, ki je v veliki meri posledica naše nepovezanosti na vseh družbenih ravneh. Nimamo enotnega programa in tudi na tržišču nastopamo razdrobljeno, prav zato vidimo rešitev v skupni recepciji, ki naj bi predstavljala naša skupna hotenja navzven in navznotraj. Tudi turistična zveza ni kos nalogam, saj se s problemi ubadamo amatersko. Na čutimo pa dovolj prizadevanja s strani občinske skupščine, kjer bi po mojem morali na vseh ravneh obravnavati in ukrepati zato, da bi naš turizem našel skupno pot razvoja. Pa še kompleksnega pregleda o stanjih nimamo, kaj šele, da bi imeli obdelan in ekonomsko utemeljen načrt razvoja te gospodarske panoge v občini. Odločiti se bo treba, kateri zvrsti turizma bomo dali prednost, ali izletniškemu, ali stacionarnemu, temu primerno pa je treba zastaviti bodoče delo. V občini nimamo niti enega gostinskega obrata, ki bi lahko sprejel avtobus izletnikov.“

Naše zmogljivosti pa so tudi sicer deloma času neprimerne. Rabimo nove objekte. Pa še na domače specialitete pozabljamo v kuhinjah. Ubadati se bo treba s problemom podaljšanja sezone. Skratka analizirati bo treba stanje in načrtovati realne možnosti za razvoj turizma v dolini.“

V marsičem so si izjave edine. Predvsem se čuti pomanjkanje povezave v okviru občine. Ne nastopa se enotno na tržišču turistične ponudbe. Pričakujejo, da bo občina več storila za turizem v dolini. Smatrajo, da se da premalo poudarka tej gospodarski panogi in temu primerne je tudi kreditiranje, izvzemši kmečki turizem. Ali ne kaže čimprej pogledati resnici v oči in sestiti za mizo ter skupaj pripraviti načrt razvoja turizma in dosledno zastaviti pot poenotenja in uskladitve te dejavnosti. Verjetno ne manjka domislenosti in iznajdljivosti, ki je pri vsaki prodaji potrebna, saj je v dolini dovolj razgledanih in delavljivih ljudi, samo prešteti se je treba. ALEKSANDER VIDEČNIK

Visoka stopnja usposobljenosti

Iztekajoče se leto bo občinska organizacija ZRVS Mozirje zaključila s številnimi uspehi in vidnimi rezultati svojega dela. To je še zlasti pomembno zavoljo vseh pomembnih jubilejev, ki jih letos slavimo in zaradi bogate predvolilne dejavnosti, ki prav sedaj dobiva pravi zagon. Tudi rezervni vojaški starešine bodo v teh dneh na svojih rednih in letos volilnih konferencah ocenili svoje delo v preteklih dveh letih in se dogovorili o nalogah za v prihodnje. Že sedaj je jasno, da so v minulem obdobju dosegli vidne uspehe pri svojem delu. Zlasti dobre rezultate so zabeležili na področju izobraževanja, indejno-političnega usposabljanja in organiziranosti po krajevnih skupnostih. Uvedli so znatno strožje kriterije pri udeležbi starešin na obveznem delu programa izobraževanja, povečali zahteve po znanju vojaških veščin in v veliki meri zaostri o cenjevalne kriterije na zaključnih izpitih. Menjali in dogradili so sistem in metodo dela s starešinami in tako največ pozornosti posvetili praktičnemu delu. Vsakoletni pohod in preverjanje znanja na njem ne more biti in ni več pravo merilo sposobnosti posameznih starešin. Zato so letos starešine ocenjevali v manjših skupinah, tako da so na terenu reševali konkretne naloge, predvsem s področja praktičnega reševanja taktičnih in drugih nalog. S takšnim načinom dela so uspeli vse starešine usposobiti za opravljanje dolžnosti, ki jih čakajo v enotah teritorialne obrambe, v JLA ali na drugih civilnih dolžnostih. Pri vsem tem sta bila občinski organizaciji v največjo pomoč občinski štab teritorialne obrambe in oddelek za ljudsko obrambo. Zaradi uspehov, ki so jih dosegli bodo s takšnim delom nadaljevali tudi v prihodnje.

Nesporno je tudi dejstvo, ki ga bodo na konferencah samo potrdili, da so se poleg tega osnovne organizacije po krajevnih skupnostih in občinska organizacija v celoti nadvse uspešno povezale z družbeno-političnimi in družbenimi organizacijami in skupaj z njimi dosegle nekaj vidnih uspehov. Najbolj jim je to uspelo pri organiziranju skupnih akcij kot so pohodi, seminarji, predavanja, posvetovanja, strelska tekmovanja in podobno. Zlasti uspešne so bile skupne akcije organizacij ZRVS in ZSMS.

Skupne ekipe sta imeli na pohodih v Dražgošah, na Čebinah, v Novi Gorici in na številnih pohodih na občinski ravni, pa tudi sicer so plodno sodelovali.

Z veliko uspeha se je občinska organizacija lotila tudi akcije pridobivanja kandidatov za šole rezervnih vojaških starešin, ki jo je pripravila v sodelovanju z mladino, oddelkom za ljudsko obrambo in občinskim štabom TO. Starešine so se skupno z borci ob številnih priložnostih udeleževali razgovorov z najmlajšimi in tako znatno prispevali k obujanju in ohranjanju tradicij NOB. Zelo pestro in zanimivo področje sodelovanja so tudi strelske organizacije in strelski šport. V njih je včlanjenih

večina rezervnih starešin, nekatere strelske organizacije, kot so Solčava in Luče, pa starešine tudi vodijo. Poleg teh in ostalih nalog so prvi v občini in hkrati najbolj odločno krenili v akcijo

Mladinci prostovoljci – uspešno sodelovanje z njimi in vir kadrov obenem

FRANC OMLADIČ

O stanovanjih in še o čem

Samoupravna stanovanjska skupnost je bila v občini Mozirje ustanovljena leta 1974. V vsem tem času je ob premagovanju raznovrstnih težav in ob razreševanju številnih problemov dosegla nekaj vidnih uspehov, tako na področju reševanja stanovanjske problematike, kot na področju uvajanja in zagotavljanja delegatskih načel. Pri možnostih dejanskega neposrednega odločanja delavcev in občanov o stanovanjskih zadevah so pri svojem delu naleteli na dvoje šibkih točk. V dosedanjem delu so namreč ugotovili, da so splošne delegacije preobremenjene, zato bodo ob prihodnjih volitvah predlagali posebne delegacije za posamezna interesna področja. Takšno posebno delegacijo bi lahko oblikovali skupno za področja stanovanjskega in komunalnega gospodarstva ter zemljiško politiko. Opozarjajo tudi na to, da bi se morala skupščina skupnosti oblikovati neposredno iz delegacij delovnih ljudi in občanov in ne z volitvami delegatov na zborih delegatov posameznih samoupravnih enot. Sodelovanje v temeljni samoupravi bi se znatno izboljšalo tudi s plodnejšim delom hišnih svetov in zborov stanovalcev, ki so doslej organizirali le v polovici družbenih stanovanj. Sicer pa so v strokovnih službah, ki jih pogodbeno opravljajo v okviru komunalnega podjetja, prepričani, da so kljub težavam in pomanjkljivostim v primerjavi z obdobjem pred ustanovitvijo skupnosti storili odločen korak naprej.

V mozirski občini so doslej za stanovanjske potrebe združevali šest odstotkov od osnove bruto osebnega dohodka. Četrtno teh sredstev so namenili za solidarnost, 30 odstotkov je šlo za kreditiranje družbeno usmerjene gradnje, 45 odstotkov pa je ostalo delovni

organizaciji. Z novim samoupravnim sporazumom o temeljih plana stanovanjske izgradnje je predvidena 8 odstotna stopnja. Takšno povečanje narekujejo pereči stanovanjski problemi, ki so delno tudi dediščina preteklosti, hkrati pa je višja stopnja tudi pogoj, da bi do konca srednjeročnega obdobja odpravili dve tretjini evidentiranega primanjkljaja. To je določeno tudi s srednjeročnim načrtom občine Mozirje. V javni razpravi o predlogu tega samoupravnega sporazuma pa se porajajo določene težave. Prvi vzrok zanje je slab položaj nekaterih temeljnih organizacij združenega dela, drugi pa premajhna seznanjenost in nepoučenost glede načina delitve zbranih sredstev. V bistvu ostane delitev enaka, spornih je le deset odstotkov namenjenih za komunalno opremljanje zemljišč. Spornih zato, ker mnogim pravzaprav ni jasno, za kaj so ta sredstva namenjena. Dejstvo pa je, da bi z njimi pričeli odločno reševati resnično težko rešljiv problem urejanja zemljišč in usmerjene gradnje v celoti. Zaradi pomanjkljive urbanistične dokumentacije, zanjo ni denarja, občutno primanjkuje zemljišč, zlasti komunalno urejenih.

Večino problemov v zvezi s tem bi rešili s temi desetimi odstotki, hkrati pa bi s temi sredstvi kreditirali plačevanje komunalnega prispevka zasebnim graditeljem, saj je ta za marsikoga občutno previsok. Ker tega prispevka mnogi ne zmorejo, bežijo s področja usmerjene gradnje na komunalno neurejena zemljišča, kjer tega izdatka vsaj na začetku ni. Problemi, tarnanje in stroški nastanejo kasneje ob napeljevanju kanalizacije, telefona in drugih prepotrebni stvari. Sprejetje samoupravnega sporazuma bi odpravilo marsikatero težavo.

pridobivanja naročnikov za revijo „Naša obramba“. Pri tem se zavedajo, da je to zahtevna akcija, ki terja čas in potrpežljivost in predvsem veliko več sodelovanja ostalih dejavnikov na ravni občine in po krajevnih skupnostih.

Sicer pa so v mozirski občini pred ustanovitvijo skupnosti v vseh petih letih zgradili vsega nekaj več kot trideset stanovanj in bili na tem področju najslabši v republiki. Stanje je danes veliko boljše in nemalo zaslug zato ima skupnost. Od leta 1974 je bilo zgrajenih 96 stanovanj, od tega 40 solidarnostnih in 21 upokojskih. Družbena stanovanja gradijo po krajih in po vrstnem redu, vendar je stanovanj povsod premalo in stanovanjski problem zato nikjer ni rešen. Že danes imajo na skupnosti 70 prošenj za solidarnostna stanovanja in 23 za upokojska, mnoge prošnje pa še ležijo po podjetjih.

Tudi s stanarinami in z vzdrževanjem so problemi. Stanarine so nizke in niti zdaleč ekonomske. Zaradi tega trpi vzdrževanje že obstoječega stanovanjskega fonda, saj lahko opravljajo le manjša in najnujnejša dela. Problem je v tem, da je družbenih stanovanj v občini še vedno malo in da so raztresena po vsej dolini, zato je izvajalca za manjša popravila sploh težko dobiti, takoj pa še toliko težje. Ena od možnih rešitev je v tem, da bi na komunalnem podjetju poleg zidarjev in vodoinstalaterjev zaposlili tudi druge, za redno delo nujno potrebne delavce. Z reorganizacijo gradbeništva na Ljubnem se zato ponujajo toplotne možnosti.

Vsakovrstnih problemov in težav je torej veliko in veliko truda bo potrebnega, da se bodo rešili v zadovoljstvo večine. Kljub temu pa ostaja nesporno dejstvo, da je bil, v primerjavi z obdobjem pred ustanovitvijo samoupravne stanovanjske skupnosti, storjen občuten korak naprej na področju reševanja stanovanjske problematike v Gornji Savinjski dolini.

Nosilci tehnične kulture

Letošnje leto je posvečeno tehnični kulturi, zato je prav, da spregovorimo nekaj besed o stanju na tem področju v mozirski občini. To stanje je namreč vse prej kot zadovoljivo in temu primerna je tudi raven pozornosti, ki jo tehnični kulturi v Gornji Savinjski dolini namenjajo. Edina amaterska organizacija, po svoji zasnovi v celoti sestavni del tehnične kulture, je mozirski klub radioamaterjev, če k takšnim ne štejemo avto-moto društva. Dejstva, da so edini v občini in s tem tudi nosilci razvoja tehnične kulture, se v klubu v celoti zavedajo. Temu primerno imajo zastavljen tudi svoj delovni program, ki ni ozko usmerjen v njihovo specialno področje, ampak v svoji zasnovi predvideva tudi dejavnosti, ki naj bi propagirale razvoj in pomen tehnične kulture in njeno vlogo kar najbolj približale širšemu krogu ljudi.

Kar zadeva slednjo nalogo so lani opravili nekaj pomembnih akcij. Ob 120-letnici rojstva Nikole Tesle so po vseh šolah

pripravili nadvse zanimiva predavanja. Prav tako so na šolah demonstrirali delo na kratkovalovnih vezah, učencem posredovali in prikazali tehnične sestavljenke in podobno. Trudijo se tudi, da bi preko inštruktorjev okrepili delo po šolah na področju radioamaterstva in sorodnih dejavnosti. Takšna oblika dela bo še zlasti pridobila na veljavi z uvajanjem celodnevne šole. Doslej je dobro zaživela na mozirski osnovni šoli, drugod pa se bo v prihodnje pojavil problem inštruktorjev in (ne)zanimanja na posameznih šolah za takšno dejavnost. Ob vseh kolikor toliko izpolnjenih pogojih računajo v perspektivi na ustanovitve sprejemno-oddajnih sekcij po šolah. Ob vseh naštetih se namreč pojavlja tudi problem dragih, za delo primernih sredstev.

Sicer pa bodo mozirski radioamaterji prihodnje leto slavili desetletnico obstoja in uspešnega delovanja in v svoji zagnanosti že načrtujejo, kako bodo obletnico kar najbolj plodno počastili. Število članov kluba

se je v zadnjem času občutno povečalo, v nekaj mesecih od 20 na 45. Pomembno je tudi to, da se ob starejših vse bolj pojavljajo mladi. V klubu je danes 16 članov z operaterskimi izpiti za kratko in ultrakratkovalovno področje. To je razmeroma veliko število, velja pa tudi, da aktivnost nekaterih članov ni na njegovem nivoju. Nedelavnost vsekakor ni v korist ne članu in ne klubu, saj z njo ostaja neizkoriščena obilica težko pridobljenega znanja. Zelo delavni pa mozirski radioamaterji vseeno so. Tudi letos so se udeležili UKV štafete mladosti, udeležujejo se vseh tekmovanj na ultrakratkovalovnih vezah in se prav sedaj pripravljajo na tekmovanje za pokal zveze radioamaterjev Slovenije.

Boljše delo si obetajo zlasti potem, ko bodo prejeli novo UKV aparaturo, ki jo že pričakujejo. Nova aparatura jim bo veliko pomenila, saj je prva te vrste v klubu. Omogočala bo odlične veze in prenose programov preko amaterskega oddajnika na Uršlji gori in

preko amaterskega satelita. Poleg tega bo znatno pripomogla k boljšemu delu z mladino. Omeniti velja še vzorno sodelovanje s klubi na Koroškem, tako na tej kot na drugi strani meje. V preteklosti je bila velika pomanjkljivost v delu kluba pomanjkanje konstruktorstva, člani so bili sicer dobri vezisti, s tem delom pa se niso ukvarjali. Stanje je danes že skoraj razveseljivo, saj se precej članov navdušeno ukvarja s konstruiranjem.

Veliko in mogoče največ vredno je njihovo delo z mladimi. Na pobudo zavoda za šolstvo so že pred časom pričeli z organiziranim delom z najmlajšimi, vendar so zaradi kadrovskih in prostorskih možnosti zaenkrat omejeni le na sodelovanje z mozirsko šolo. V klubu imajo tehnične krožke v katerih se mladi izobražujejo o elektrotehniko, elektroniki in seveda o radioamaterstvu. Letos v krožkih aktivno dela 33 pionirjev, od tega prvič tudi tri pionirke. Lani so izvedli začetni tečaj za pionirje operaterje in so ga letos dopolnili še z nadaljevanlim. Pri tem delu se srečujejo s precejšnjo fluktuacijo in z osipom, velja pa to žal tudi za starejše člane. Po lanskem šestmesečnem tečaju je zahteven izpit za operaterje opravilo šest članov.

Na začetku je bilo omenjeno slabo stanje na področju tehnične kulture v mozirski občini, zato je že skoraj samo po sebi jasno, da se v klubu srečujejo s finančnimi problemi. Prostore imajo danes razmeroma dobre, le majhni so, uredili pa so si jih s prostovoljnimi delom iz garaž. Zanimivo je, kako različni dejavniki klub radioamaterjev pojmujejo skozi prizmo dinarja, ki naj bi ga prispevali za redno delo. V večini primerov poznajo le dve skrajnosti. Prva skrajnost je pojmovanje kluba in njegove dejavnosti kot nekaj „vojaškega“ (tu naj bi se potemtakem poiskal tudi denar), druga skrajnost pa meni, da je radioamaterstvo kot izključno osebni hobi problem vsakega posameznika, ki se želi z njim ukvarjati. Obe pojmovanji bi bilo treba čimprej premostiti in klubu zagotoviti sredstva za redno opravljanje njegove, nedvomno nadvse pomembne dejavnosti. Doslej se je namreč preživljal le s prispevki dobre volje nekaterih dejavnikov, med nje sodi zlasti izobraževalna skupnost, poslej pa bo takšen način zagotavljanja sredstev vse težji, če ne že nemogoč.

J. P.

Subvencioniranje stanarin

Na podlagi odloka o delni nadomestitvi stanarine in drugi družbeni pomoči v stanovanjskem gospodarstvu v občini Mozirje je samoupravna stanovanjska skupnost občine Mozirje zavezana, da pod pogoji, ki jih določa ta odlok, določenim upravičencem subvencionira stanarine. Glede na to, da so se stanarine v preteklih treh letih povečale in da

so v tem času za delno nadomestilo v stanarine zaprosili samo trije imetniki stanovanjske pravice, menimo, da s to pravico niso seznanjeni vsi stanovalci.

Delna nadomestitev stanarine je različna in je odvisna od premoženjskega stanja imetnika stanovanjske pravice in članov gospodinjstva, od velikosti stanovanja, števila članov gospodinjstva in od opremljenosti stanovanja.

Imetnik stanovanjske pravice je upravičen do delne nadomestitve stanarine, če uporablja standardno stanovanje, ki je po veljavnem točkovnem sistemu ocenjeno do 130 točk, če pa uporablja stanovanje iznad standarda, pa se mu prizna delna nadomestitev le od vrednosti standardnega stanovanja, če se mu ne nudi standardno stanovanje.

S posebno tabelo, ki je bila objavljena v Uradnem listu SRS št. 11/77, so določeni znosni izdatki za stanarine, ki so jih imetniki stanovanjske pravice dolžni plačevati; na podlagi te tabele se ugotavlja tudi višina delne nadomestitve za posamezne tipe gospodinjstva.

Pravico do delne nadomestitve stanarine uveljavlja imetnik stanovanjske pravice z zahtevkom, ki ga vloži pri samoupravni stanovanjski skupnosti tiste občine, na katerem območju ima stalno bivališče.

Zahtevku je treba priložiti:

- potrdilo o letnem dohodku

gospodinjstva za preteklo koledarsko leto,

- potrdilo o številu članov gospodinjstva,

- veljavno stanovanjsko pogodbo,

- zapisnik o ocenitvi stanovanja.

O zahtevku za delno nadomestitev stanarine odloča samoupravna enota za družbeno pomoč v stanovanjskem gospodarstvu pri samoupravni stanovanjski skupnosti, delna nadomestitev stanarine se odobrava za dobo enega leta. Pravica do delne nadomestitve stanarine znaša lahko največ 80 % stanarine.

Ne glede na zgoraj navedeno pa ne pripada imetnikom stanovanjske pravice delna nadomestitev stanarine

- če nosilec stanovanjske pravice oddaja stanovanje v podnajem,

- če nosilec stanovanjske pravice ali drug član gospodinjstva uporablja stanovanje v poslovne namene,
- če je nosilec stanovanjske pravice ali drug član gospodinjstva lastnik vseljivega stanovanja ali počitniške hiše,

- če je nosilec stanovanjske pravice ali drug član gospodinjstva lastnik osebnega avtomobila,

- če je nosilec stanovanjske pravice ali drug član gospodinjstva iz neupravičenih razlogov nezaposlen.

Strokovne službe Samoupravne stanovanjske skupnosti občine Mozirje

Ptice pevke na razstavi

Društvo KALIN iz Mozirja je pred kratkim v Nazarjah privedlo prvo razstavo ptic pevke. Prikazali so različne vrste barvanih kanarškov, papig - skoččevk in nimf - in od zunanjih vrst ptic nekaj liščkov. Med razstavo so ptice ocenjevali in privedli srečolov. Razstavo si je ogledalo veliko število ljubiteljev ptic, ob primernejših prostorih pa bi razstava zagotovo še bolj uspela. Člani društva se zahvaljujejo vsem, ki so z denarno pomočjo pripomogli k organizaciji razstave.

S. GOSTEČNIK

Sečnja novoletnih jelk

Gozdovi so naše neprecenljivo bogastvo, tako pri proizvodnji lesa kot pri posrednih koristih, ki jih vršijo v toku svoje rasti. Naloga gozdarjev je, da skrbijo, da gozdovi trajno, maksimalno proizvajajo čim kvalitetnejše sortimente, ter istočasno trajno in maksimalno vršijo posredne socialne in varovalne funkcije. Tako gozdarji s temi predpostavljene cilji spremljamo oz. negujemo gozd od njegovega nastanka pa do poseka. Skozi vse faze razvoja gozda, z negovalnimi ukrepi pospešujemo tista drevesca oz. drevesa, ki kažejo najboljše lastnosti. Te lastnosti se izražajo v polnolesnosti, višini prirastka, sposobnosti čiščenja od vej, odpornosti proti boleznim itd. Vsi posegi zahtevajo določeno strokovno znanje in če poseže v gozd nestrokovna roka, lahko poruši vse naše prizadevanje in seveda povzroči tudi denarno škodo.

Eden takih nestrokovnih posegov je SEČNJA NOVOLETNIH JELK brez strokovnega nadzora. Navadno so drevesca, ki imajo prej naštete pozitivne gospodarske lastnosti, tudi najlpše novoletne jelke. Zato se vsako leto delajo velike škode v naših gozdovih, ker so novoletne jelke zaradi vrednosti na trgu postale zelo zanimiv proizvod.

Da bi se preprečile škode, je Izvršni svet Skupščine SR Slovenije, v Uradnem listu SRS 24/76 izdal

Odlok o prevozu in prodaji novoletnih jelk

1. člen

Za novoletne jelke se štejejo po tem odloku vsa posekana drevesa iglavcev, ki so namenjena za okras ali praznovanje.

2. člen

Blagovni promet z novoletnimi jelkami se ne glede na lastništvo zemljišča, na katerem so posekane, ureja po določbah tega odloka.

3. člen

Novoletna jelka, ki je v prodaji, mora biti opremljena s plombo, iz katere sta razvidna njen izvor in leto poseka.

Izvor se označi na plombi s kratico oziroma skrajšano firmo gozdnogospodarske organizacije.

Kdor prevaža novoletne jelke, mora imeti pri sebi potrđilo o izvoru, ki ga izda gozdnogospodarska organizacija.

4. člen

Novoletna jelka posekana v gozdu ali nasadu za proizvodnjo novoletnih jelk, se šteje za gozdni sortiment po določbah 16. člena zakona o gozdovih (Uradni list SRS št. 16-135/74).

5. člen

Novoletne jelke, posekane na negozdnih površinah, sme prodajati organizacija združenega dela, ki upravlja te površine oziroma lastnik.

6. člen

Organizacija združenega dela, ki gospodari z gozdovi, opremlja posekane novoletne jelke s plombami, ne glede na njihov izvor.

7. člen

Z denarno kaznijo do 50.000 dinarjev se kaznuje za prekršek organizacija združenega dela ali druga pravna oseba, ki prodaja oziroma prevaža novoletne jelke, ki niso opremljene s plombo oziroma nimajo potrđila o izvoru.

Z denarno kaznijo do 500 dinarjev se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka tudi odgovorna oseba organizacije ali druge pravne osebe.

8. člen

Z denarno kaznijo do 5000 dinarjev se kaznuje za prekršek, kdor prevaža ali prodaja novoletne jelke, ki niso opremljene s plombo ali nimajo potrđila o njihovem izvoru.

9. člen

Poleg denarne kazni iz 7. in 8. člena tega odloka se lahko izreče tudi varstveni ukrep odvzema nedovoljeno prodanih jelk oziroma odvzema premoženjske koristi.

10. člen

Ne glede na določbo 3. člena tega odloka se lahko v letu 1976 izjemoma prodajo tudi neplombirane novoletne jelke, vendar pa mora prodajalec imeti dokazilo o izvoru, ki ga izda gozdnogospodarska organizacija iz 3. člena tega odloka.

SKUPŠČINA OBČINE MOZIRJE

Razpisna komisija pri Svetu delovne skupnosti uprave Skupščine občine Mozirje na podlagi 31. člena samoupravnega sporazuma o medsebojnih razmerjih delavcev v združenem delu upravnih organov Skupščine občine Mozirje

OBJAVLJA

prosto delovno mesto:

ANALITIK ZA DRUŽBENE DEJAVNOSTI

Poleg splošnih pogojev po zakonu o samoupravljanju delovnih ljudi v upravnih organih v SR Sloveniji se zahteva, da je kandidat moralno politično neoporečen in da izpolnjuje še naslednje pogoje:

— da ima višjo ekonomsko ali komercialno šolo in

— 2 leti delovnih izkušenj

Kandidati naj pošljejo prijave z dokazili o izpolnjevanju pogojev na naslov: Razpisna komisija pri Svetu delovne skupnosti Skupščine občine Mozirje

Razpis velja do zasedbe delovnega mesta.

11. člen

Nadzor nad izvajanjem tega odloka izvajajo organi tržne in gozdne inšpekcije, nad prevozom novoletnih jelk pa tudi organi za notranje zadeve.

12. člen

Ta odlok začne veljati dan po objavi v Uradnem listu SRS. Št. 321-24/76

Ljubljana, dne 7. decembra 1976.

Socialistična republika Slovenija

Izvršni svet Skupščine

Torej čisto v kratkem. Odlok prepoveduje sečnjo in prevoz drevesc (ne samo novoletnih jelk, tudi sečnjo preko leta, v kakršne koli namene), če niso opremljene s plombo, ki jo da področni revirni gozdar.

Da pa zaradi tega ne bomo opustili lepega običaja ob novem letu, bomo gozdarji poskrbeli, da bo od 15. decembra dalje možno kupiti v vseh večjih krajih naše občine novoletne jelke — seveda opremljene s plombami — po zmernih cenah.

Gozdno gospodarstvo

Nazarje

Savinjske NOVICE

„Savinjske novice“ izhajajo mesečno — Izdajajo SO in delovne organizacije občine Mozirje — Urejuje uredniški odbor — Glavni in odgovorni urednik Janez Plesnik — Uredništvo in uprava: Mozirje 175, telefon 063-830-017 — Žiro račun pri SDK ekspozitura Mozirje št. 5076-637-56 — Savinjske novice, glasilo SO Mozirje — Rokopise, objave in oglase za vsako številko sprejemamo do dvajsetega v mesecu — Grafična priprava ČZP „Dolenjski list“ Novo mesto — Tisk: tiskarna Ljudske pravice Ljubljana — Po mnenju IS SRS, Sekretariata za informacije (št. 421. 1/72 z dne 9. maja 1973) je časopis oproščen davka na promet proizvodov.

PRODAM KONJA, starega deset let, primerneza za vsa poljska dela, tudi v hribovitih predelih. Cena ugodna. Ivan Podlesnik, Ter 39, 63333 Ljubno ob Savinji.

POTROŠNIKI

Obiščite naši prodajalni s tehničnim in gradbenim materialom, s predmeti bele tehnike, akustičnimi in televizijskimi aparati v Mozirju in na Rečici ob Savinji.

Kupci gradbenega materiala! Izkoristite 20% popust pri nakupu hidratiziranega apna do 31. decembra 1977.

BLAGO, KI GA NUDIMO V PRODAJALNI „ŽELEZNI-NA“ V MOZIRJU LAHKO KUPITE VSAK DELAVNIK OD 7. do 19. URE, OB SOBOTAH PA OD 7. do 13. URE.

„SAVINJA“
MOZIRJE

Vsem delovnim ljudem, občanom in našim cenjenim kupcem ob tej priliki čestitamo ob obletnici rojstva naše socialistične skupnosti

29. novembra

Kolektiv
trgovske delovne
organizacije
„SAVINJA“ Mozirje

KOMUNALNO PODJETJE MOZIRJE

Obveščila

porabnike vode iz vodovodnega omrežja vodovoda Letošč in Kokarje, da je uvedlo dežurstvo vzdrževalca vodovodov. Dežurni vzdrževalec vodovodov je dolžan, da odpravi okvare, ki nastanejo na primarnem in sekundarnem vodovodnem omrežju. Odprava okvar na hišnih inštalacijah ni delovno področje dežurnega vzdrževalca vodovodov. Razpored dežurstva (ime in naslov vzdrževalca vodovodov) se nahaja na upravi Komunalnega podjetja Mozirje. Dežurstvo se vrši tudi ob sobotah, nedeljah in praznikih.